

ÚVOD KNIHY

Každá lidská duše nese svůj příběh.
Někdy je tichý a jemný, jindy křičí bolestí či touhou.

Tato sbírka je souborem mých šepotů —
okamžiků, pocitů a vzpomínek, které tvoří mou vnitřní krajinu.

Psaní pro mě není vysvětlení světa.
Je to způsob, jak ho cítím.
„Nepíšu svět tak, jak vypadá — píšu ho tak, jak ho cítím já.“

PRO KOHO JE TATO KNIHA

Tato kniha je pro každého, kdo někdy cítil bolest i ticho.
Pro ty, kteří ztratili směr, ale uvnitř stále hledají světlo.

Je pro lidi, kteří milovali, byli zraněni, padli — a přesto znovu
vstali.

Pro ty, kteří se učí mít rádi sami sebe.

A také pro ty, kteří věří, že i v temnotě může vyrůst naděje.

Možná v těchto slovech najdeš kousek sebe.

Možná jen tichý dotek porozumění.

A možná světlo, které jsi dlouho hledal/a.

I. KOŘENY DUŠE

„Z kořenů rodiny vyrůstá celý příběh duše.“

1. Domov

Děkuji Ti, Bože,
že jsi mi do cesty přivedl lidi
jako teplé světlo do temného rána.
Jsou to hlasy, které voní bezpečím,
ruce, jež dokážou utiшит i ticho v duši,
a oči, v nichž se dá zapomenout na strach.

Už nechodím cizími ulicemi sama,
nebloudím mezi stíny neznámých dnů —
zem pod nohama se přestala chvět
a já cítím, že mě nese.

Tady se světlo večer neztrácí,
jen se tiše skládá do oken,
jako by domov dýchal se mnou.

Osud mě sem položil jemně,
jako list do měkké trávy,
a vítr mě už neodnáší pryč.

Vím to —
tady jsem zakořenila,
hluboko v téhle milované zemi.

2. Dětství

Když jsem byla malá,
ráda jsem si venku hrála,
s kamarády v trávě skryše stavěla
a někdy i tenis zkoušela.

Běhali jsme až do setmění,
dokud se den v ticho nezměnil,
bez starostí, bez tíhy času,
jen s radostí v dětském hlase.

Jezdila jsem na kole po vesnici,
vítr mi čečral vlasy i úsměv ve tváři,
a třešně ze stromu chutnaly
jak letní slunce v červené záři.

Léto bylo sladké a lepkavé,
vonělo po ovoci a trávě,
a já byla šťastná, lehká,
jako bych patřila jen krajině.

Dědeček v zahradě mlčky sázel,
hlínu obracel v dlaních pomalu
a zem pod jeho prsty tiše dýchala,
jako by mu rozuměla dávno.

Babička v kuchyni míchala vůně,
těsto se zvedalo jako oblak,
a já potají ujídala buchty
s meruňkami – voňavé zázraky.

V tom domě času bylo málo,
jen světlo, zvířata a klid,
a sedm let tam tiše plynulo,
jako sen, který nechce zmizet.

Pejsek Puntík – můj věrný stín –
běhal vždy krok za mnou,
hlídal mě ve dne i za soumraku,
jako by znal mé ticho i smích.

A někdy...
bych se tam chtěla vrátit,
jen na okamžik zavřít oči
a znovu cítit ten svět,
kde všechno bylo ještě čisté.

3. Vzpomínka na babičku

Vzpomínám na její hlas,
jak se nesl kuchyní
jako vůně vanilky —
jemný, tichý
a přesto pevný jako domov.

Sedávala u stolu,
kde dopadalo světlo,
a její ruce mluvily dřív než slova.

V každém jejím pohybu
bylo ukryté ticho,
které dokázalo utiшит celý svět.

Když míchala těsto,
čas jako by se zpomalil a ztišil.
A já jen seděla a dívala se,
jak vzniká teplo,
které se nedá pojmenovat.

Teď ji vídám už jen ve vzpomínkách,
ale její hlas ve mně zůstal
jako jemná melodie domova.

4. Můj malý anděl

Děkuji ti, zlato moje,
že jsi v těch nejtěžších dnech
stál u mě tiše,
s očima jasnýma jako ranní obloha.

Usmíval ses na mě
jako malý anděl,
který sleduje každý můj krok
a chrání mě neviditelnými křídly.

Když se kolem mě vše hroutilo,
položil jsi své drobné ruce
na mé unavené tváře
a šeptal jsi:
„Neboj se, mami... bude dobře.
Mám tě rád.“

Ta slova se do mě vtiskla
jako světelná stopa,
která nezmizí,
i kdyby zhasly všechny hvězdy.

Ty jsi byl mé světlo,
když kolem vládl stín,
můj kompas,
když jsem se v sobě ztrácela.

Jsem tak vděčná,
že jsi skutečný —
ne sen, ne přelud,
ale živé teplo v mém náručí.

Ty jsi můj anděl,
má odvaha,
můj dech a síla jít dál.

Dal jsi mi důvod bojovat,
zvednout hlavu
a nepoddát se světu,
i když byl těžký jako kámen.

Ty jsi mé sluníčko,
které září i v dešti,
moje láska zabalená
v dětských dlaních.

Můj syn,
můj poklad,
můj malý zázrak,
který mě láskou
naplňuje do posledního kousku srdce.

5. Neviditelné pouto rodiny

Před pár lety jsem ještě rodinu měla,
která mě měla ráda — alespoň jsem si to myslela.
Realita přišla ve chvíli, kdy babička zemřela,
a rodina se rozpadla rychle a nenadále.

Majetek rozdělil domov i srdce,
dobro a zlo se od sebe ostře oddělilo.
Honba za majetkem pohltila vše ostatní,
bratr už neznal bratra, sestra sestru,
zůstal jen úzký, uzavřený kruh.

Chamtivost se stala černým větrem,
který pohltí vše, zakryje oči i srdce.

A já zůstávám — s otevřeným srdcem, bdělou duší,
učím se být silná, učím se žít a milovat celá.

Tak, jak mě to učila babička,
která už je v nebi.
Její láska ve mně stále žije —
v každém dni, v každé době.

6. Zázrak života

Když se spojí muž a žena,
jejich láska stvoří nový život —
kouzelnou, tichou scénu.

Malý zázrak přichází na svět tiše,
z tajemné, neznámé říše,
a na nebi v ten den
jeho hvězda jasně září výše.

Kolik je mu let, to není důležité,
to podstatné se skrývá jinde.

Dítě je poklad, který chráníme s láskou,
dar, jenž nám byl svěřen shůry.

Dcera či syn — na tom nezáleží,
důležitá je láska, kterou v srdci neseš.

Držet ho poprvé v náručí
je pocit, který pohladí duši.

Když uchopíš jeho malou ruku do své,
teplo se rozlije až k srdci
a slzy štěstí ti tiše stékají po tváři
jako jemný déšť.

Každá matka si v tichu přeje jediné —
aby její dítě bylo šťastné a zdravé.

A v ten okamžik mu slibuje věčnou lásku
a ochranu — každý den znovu a znovu.

7. Ruka v ruce životem

Když jsi přišel na tento svět,
byla jsem nesmírně šťastná —
bylo to jako krásný sen.

Pak ale přišlo probuzení.
Muž, kterého jsem velmi milovala,
odešel za jinou.

Dlouhá léta jsem si myslela,
že jsem udělala něco špatně,
že to byla moje vina.

Až po letech jsem pochopila,
že tomu tak nebylo.
Že jsem jen žila se zakrytým zrakem,
jako by mi někdo zastřel pohled.

Se mnou nebylo nic špatně —
jen to nebyla ta pravá láska.
I to se v životě někdy stane.

A tak jsem po tvém narození, milé dítě,
kráčela životem sama
a nesla tě tiše v náručí.

Bylo těžké být na všechno sama,
ale měla jsem tebe.

Bylo s tebou mnoho starostí,
ale tvůj příchod na svět
mi přinesl i světlo radosti.

Vím, jaké to je,
když ti dítě řekne:
„Mami, mám tě rád.“

Když tě vezme za ruku
jako nejvěrnější přítel.

Kráčíme životem spolu.

I když jsem měla v lásce smůlu,
ty, moje dítě, jsi při mně stál.

A díky tobě vím,
že v sobě mám sílu
překonat všechno, co bolí.